

Frihet – inget för lågavlönade

Jag är en extremt laglydig bilförare. Jag håller avstånden, kör aldrig för fort och släpper ödmjukt fram sådana som har företräde. Anledningen är inte att jag är överdrivet moralisk. Jag har helt enkelt inte råd med böter.

Är man fattiglapp måste man vara slipad för att kunna unna sig extravaganser. Att semestra kräver till exempel årslångt sparande, låga krav på komfort och ibland uthyrning av den egna bostaden. Att inneha bil fordrar ännu mer av beräkningsförmågan.

Bilen ska köpas för ingenting, gå som en klocka och aldrig ådra sig oförutsedda utgifter. Det är en orimlighet, men vill man – och har tur – så går det, även om det känns som att dra på sig ett strypkoppel till. Förutom det man redan hade på sig.

Och som jag har jobbat! Skickat efter bildelar från skrotfirmor land och rike runt. Tillverkat egna startnycklar. Ramlat över en skicklig mekaniker som tar rimligt betalt. Dagligen uppdaterat mig om bensinpriset för att tanka vid rätt tillfälle. Men det slitsammaste av allt har varit jakten på gratis parkering.

Att parkera hemma gick ju fetbort från första stund. När jag väl fått dekalen för boendeparkering hade avgiften fördubblats. Det blev till att hitta nödlösningar på annat håll.

Arbetsdagar kunde jag ställa bilen på jobbet. Annars körde jag den till en båtklubb vid Årstaviken där parkeringsbestämmelser saknades. Men jag kunde inte lämna den där nattetid, och på vintern blev området uppställningsplats för båtar. Slitsamt var det att två gånger om dagen åka omkring med allt gråare hår, i stället för att umgås med barnen, fika eller slappna av.

Sen kom jag på att jag kunde parkera utanför tullarna. Vrooom till Skärmarbrink och tunnelbanan hem. Toppen, tyckte jag, tills bilen blev stulen. Det kunde ju vilken tjuv som helst se att den stod utan bevakning. När jag fick tillbaka den kunde jag slänga min hemgjorda startnyckel. Den gick igång lika bra med en skruvmejsel.

Så vad göra? Parkera ännu längre bort så klart. Hos min vän i Skarpnäck. Gratis. Daglig uppsikt från hans fönster. Och det var där, när jag trodde att jag äntligen hade ryggen fri, som jag fick min första p-bot. Jag fattade ingenting.

När jag ringde polisen för att bestrida lappen, fick jag veta något nytt. Den blå skylten med ett P på betyder inte bara parkeringsplats. Den innehåller också en anmärkningsvärd begränsning. Bara så att ni vet.

Själv har jag nu fattat vad Samhället på sitt besynnerliga sätt har försökt säga till mig hela tiden. Jag ska inte ha någon bil. Ingen låginkomsttagare ska ha det. Vi får ha nåt annat. Tid och kärlek antar jag, fastän det är en kliché. Frihetskänsla är i alla fall någonting för andra.

© Tina Messing

Även publicerad i City 14 september 2006